

BIBLIOTECA PÚBLICA
SANT GREGORI
MIQUEL
MARTÍ
I POL

Recull de premsa de la Vall del Llémena

Font El Punt

Plana 15 Data

30 de mar de 2008

La MAT: volem que ens escoltin

La impotència del poble s'evidencia en les converses i les trobades. Un poble que es pregunta el per què d'unes decisions imposades, que parteixen del capital privat, que ompliran les caixes fortes dels poders fàctics

ASSUMPCIÓ CANTALOZELLA..

L'autora insisteix en l'impacte ambiental del projecte de línia de molt alta tensió. A la imatge, acte de protesta a Perpinyà contra les línies d'alta tensió.

N'hem parlat tant! Som tants i tantes que hem manifestat la repulsa contra una línia que travessarà un dels llocs més bonics i gairebé intactes de Catalunya –la Serralada Prelitoral i l'Empordà-, que ja no tenim paraules. Les manifestacions han abundat arreu, i els manifestos, també. Accions davant dels governs –els de la Generalitat i els de l'Estat-. Accions dutes a terme des d'algunes agrupacions dels partits que ocupen el poder. Com si els nostres governants no tinguessin ni orelles, ni ulls, ni boca, el silenci més pregon ha estat la resposta. Cap resposta, mentre que d'amagatotis Redesa obre prospeccions, fressa amb regues amples i profundes seccions del tram. Tala arbres.

Tant li fa que s'hagin esgrimit arguments de sobres per tal que s'abandoni el projecte de la línia o que, si res més no, es modifiqui el traçat amb soterraments, passos per llocs solcats pel TAV. Des d'ambdós costats del Pirineu, aquest Pirineu que històricament ha estat un eix de trobada i no pas una línia de frontera, com molts voldrien, des de les dues vessants de les muntanyes, s'ha demanat d'aturar la MAT. A Perpinyà la policia va reconèixer l'assistència de 13.000 persones en la manifestació de fa uns dies. A Girona hi ha convocada una altra manifestació, que s'endevina massiva, per avui mateix.

La mobilització popular s'inicià fa gairebé 10 anys, quan saltà la notícia que Redesa projectava estendre una línia de 400 kV que, travessant el Pirineu, aniria cap a les terres de França, per continuar amb un passadís elèctric europeu. Les primeres trobades, l'any 1999, que es van fer a Santa Coloma de Farners, aconseguiren un moviment intens que aglutinava gent i entitats des de Sentmenat fins a Besanó, primer tram plantejat aleshores, quan governava CiU. De sobte, un gran silenci s'estengué damunt les accions diverses, com un vel atapeït que amagava qualsevol projecte de despatx, qualsevol notícia. Fins que el projecte ben amant s'erigi ferm, ben acabat, inalterable. I l'opinió pública reinicià les mobilitzacions. La impotència del poble s'evidencia en les converses i les trobades. Un poble que es pregunta per què davant unes decisions imposades, unes decisions que parteixen del capital privat, d'interessos privats, que ompliran les caixes fortes dels poders fàctics, no han obtingut cap oposició dels polítics que ens representen.

Especialment perquè no hi ha hagut una oposició del Parlament de Catalunya en pes, elegit com és pels habitants de la terra afectada en el cas que ens ocupa. Per què els diferents governs no s'han alineat amb el poble que representaven? Que encara que alguns sectors puguin creure de veritat que cal la línia, davant un tema tan controvertit, d'un volum tan considerable, era necessària una moratòria de debat i discussió amb els agents socials, els tècnics i les associacions. Un projecte que, si res més no, ens desfà els nostres paisatges, la fesomia de la nostra terra, no pot ser aprovat com si es tractés de fer un vial més a una carretera.

Senyors, que una companyia amb tots els interessos privats del món ens destrueixi el país els ha de remoure més les entranyes del seu amor a la terra, tan esbombat, que cap essencialisme patriòtic. Com es poden confessar catalanistes, nacionalistes, sobiranistes i tot un reguitzell de -istes, si no són capaços d'oposar-se a un projecte que trinxa Catalunya pel mig d'un dels espais que encara s'han salvat de l'especulació, de la marabunta del ciment? Com és possible que no tinguin clar que aquestes terres que van de Sentmenat a Besanó i que, traspasant l'Empordà, duen a la Catalunya Nord, són un patrimoni de la nostra nació, de la nostra gent? Com és possible que no hagin qualificat aquestes terres de reserva verda, amb usos propis del bosc i l'agricultura, ara que encara seriem a temps de preservar-les? La resposta potser cal buscar-la en el fet que per a tots vostès, tant els que governaven abans com els que governen ara, en realitat el país ha deixat de ser un territori?

Volem veus. Volem actituds. Volem que, en cas de conflicte, ens permetin dialogar. Que contemplin les energies alternatives. Volem que, en cap dels casos, ni si realment fos necessària la línia, permetin que s'obtingui a canvi de cedir la nostra terra de veritat, el patrimoni natural, els entorns que allotgen les nostres vides humanes en pobles i ciutats, aquests entorns de boscos encara frondosos, d'esplanades sinuoses. Volem que entenguin Catalunya més enllà de Barcelona, que l'entenguin des de les urbs fins a les cales on s'aixopluguen les aigües mediterrànies, des de les planúries on creix l'oli de secà fins a les que reguen els rius del desglaç per permetre el cultiu de fruites i hortalisses. Des dels extensos polígons industrials fins als magnífics llocs que s'enfilen cap al Pirineu. Volem que escoltin la veu del poble.

Senyors, que una companyia amb tots els interessos privats del món ens destrueixi el nostre país els ha de remoure més les entranyes del seu amor a la terra